16/05/2021

Η ανατολή του Ήλιου της Δικαιοσύνης

/ Γνώμες

Του π. Ιωάννου Γκιάφη/ Θεολόγου- Πολιτικού Επιστήμονος

Αναζητώντας κανείς μέσα στην ατμόσφαιρα τον λαμπρότερο αστέρα, δεν θα βρει παρά μονό τον “Ήλιο”. Όπως και η αστροφυσική διατείνεται: “Το πιο φωτεινό και λαμπερό σώμα του Ουρανού είναι ο Ήλιος”. Ως σχήμα είναι μια τέλεια σφαίρα, η οποία κατέχει την μεγαλύτερη μάζα του ηλιακού συστήματος. Η δε προσφορά του στη γη είναι τεράστια! Από τη μια πλευρά η ηλιακή φωτεινότητα εμποδίζει κατά την διάρκεια της ημέρας την εμφάνιση άλλων ουρανίων σωμάτων, εκτός βεβαίως της σελήνης. Από την άλλη με την ενέργειά του ο ήλιος διατηρεί στη ζωή τα διάφορα έμβια όντα. Μήπως εξαιτίας του τα φυτά δεν φωτοσυνθέτουν; Μήπως η έκθεση του ανθρώπου σ’ αυτόν, δεν βοηθάει στην ενίσχυση του ανοσοποιητικού του συστήματος; Μήπως ο ήλιος δεν σκοτώνει βακτήρια, ιούς και μύκητες; Λίαν εύστοχα έχει χαρακτηρισθεί ως ζωογόνος, αφού δυναμώνει τη ζωή των φυτών, των ζώων και των ανθρώπων.

Και ίσως αναρωτηθείτε τι σχέση υφίσταται μεταξύ του ήλιου και της σημερινής ευαγγελικής περικοπής; Μελετώντας κανείς το σημερινό κυριακάτικο ευαγγελικό

ανάγνωσμα, θα διαπιστώσει ότι ο ιερός ευαγγελιστής Μάρκος προσδιορίζει ως την ανατολή του ήλιου, τον χρόνο που οι Μυροφόρες επισκέφθηκαν το μνημείο του νεκρού Ιησού. Αναφέρει χαρακτηριστικά πως προσήλθαν "ανατείλαντος του ήλιου" στον κενό τάφο του κεκοιμημένου Χριστού. Όχι το απόγευμα ή το βράδυ, αλλά όταν άρχιζε να ξημερώνει, αυτές πήραν την θαρραλέα απόφαση του ερχομού τους στον τόπο ταφής του Διδασκάλου τους. Μην έχοντας προλάβει να αποτίσουν τον φόρο της τιμής και του σεβασμού τους προς Αυτόν, φθάνουν στο μνήμα " λίαν πρωὶ τῆς μίας τῶν Σαββάτων "(Μρκ., ιστ'2). Περίμεναν να περάσει η ημέρα του Σαββάτου, ημέρα αργίας για τους Εβραίους και μόλις θα γλυκοχάραζε η επόμενη ημέρα, θα ξεκινούσαν για τον τάφο.

Παρότι γνώριζαν ότι προηγήθηκαν ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος και προσκόμισαν "μίγμα σμύρνης και αλόης" στον κεκοιμημένο Κύριο, εντούτοις δεν θεωρούσαν την πράξη τους αυτή αρκετή. Έτρεξαν κι αυτές με την σειρά τους να αγοράσουν αρώματα προκειμένου να μυρώσουν το νεκρό σώμα του Διδασκάλου, ως μια μικρή ένδειξη της άπειρης ευγνωμοσύνης τους για όσα τις πρόσφερε. Πίστευαν πως με την μυραλειψία θα έπρατταν το ελάχιστο μπροστά στην ακένωτη αγάπη που ο Κύριος τις έδειξε εν ζωή.

Η Μαρία η Μαγδαληνή, η Μαρία του Ιακώβου και η Σαλώμη φθάνοντας εκεί, γίνονται αδιάψευστοι μάρτυρες της Ζωηφόρου Αναστάσεως του Χριστού. Μάλιστα το αναστάσιμο γεγονός επιβεβαιώνεται σε αυτές από Άγγελο Κυρίου, ο οποίος πρώτος τις αναγγέλλει την εκ νεκρών έγερση του Θεανθρώπου Κυρίου. "Ἠγέρθη οὐκ ἔστιν ὧδε, ίδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτὸν"(Μρκ. ιστ'6). "Ο Χριστός αναστήθηκε! Δεν είναι εδώ. Ιδού η απόδειξη! Το μέρος που τον έβαλαν, είναι άδειο!" Σχολιάζοντας ο άγιος Θεοφύλακτος Βουλγαρίας τον παρόντα στίχο, γράφει πως οι Μυροφόρες δέχονται μεν την αναστάσιμη είδηση, αλλά λαμβάνουν και τα διαπιστευτήρια της νίκης του θανάτου από τον Αναστάντα Κύριο. Ο Θεός ανταμείβει την γυναίκα στο πρόσωπο των Μυροφόρων, διότι ενώ η πρώτη γυναίκα, η Εύα παρέσυρε την ανθρωπότητα στην πτώση και στην φθορά, τώρα οι Μυροφόρες καθίστανται οι πρώτοι κοινωνοί της άληκτης χαράς και της αιώνιας ευφροσύνης.

Όχι τυχαία, ο ιερός ευαγγελιστής Μάρκος δηλώνει την χρονολογική λεπτομέρεια "ανατείλαντος του ήλιου". Αφενός τονίζει το ξεκίνημα της καινούργιας ημέρας, της Κυριακής, της πρώτης ημέρας της εβδομάδος. Αφετέρου η ανατολή του ήλιου συμπίπτει με την ανατολή του Ήλιου της Δικαιοσύνης, δηλ. την Ανάσταση του Κυρίου. Κατά την πρώτη ημέρα της δημιουργίας του κόσμου ο Θεός εποίησε το φως. Αλλά και κατά την πρώτη ημέρα της εβδομάδος, το Φως του κόσμου, ο Κύριος ανατέλλει από την σκοτία του τάφου. Θέτοντας κανείς τα θεία και υπερφυή

γεγονότα σε μια χρονολογική σειρά, θα διαπιστώσει πως το Πάθος συνδυάζεται με την νύκτα. Σταυρώθηκε ο Χριστός και ο ήλιος κρύφτηκε, ο δε ουρανός σκοτείνιασε. Το νεκρό Του σώμα τοποθετήθηκε σε λαξευμένο μνημείο, λίγο πριν τη δύση του ήλιου της επόμενης ημέρας. Και ανασταίνεται εκ νεκρών, όταν ο ήλιος πλησιάζει να ανατείλει και να ξεκινήσει η τρίτη ημέρα. Επομένως η ανατολή του ήλιου προμηνύει την Ανάσταση του Θεανθρώπου. Θα μας επισημάνει ο ιερός υμνωδός στον "οίκο" του όρθρου της Κυριακής του Πάσχα: "Τὸν πρὸ ἡλίου ὄΗλιον, δύναντα ποτὲ ἐν τάφω, προέφθασαν πρὸς ὄρθρον, ἐκζητούσαι ὡς ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι."

Αυτή όμως την ανατολή του Ήλιου δεν γεύονται μόνο οι Μυροφόρες γυναίκες, αλλά κάθε μέλος του σώματος της Εκκλησίας. Εξάλλου η πεμπτουσία της χριστιανικής πίστης είναι η Ανάσταση του Κυρίου. Τα πάντα μέσα στην χριστιανική βιωτή εδραιώνονται στην Ανάσταση. Ακόμη κι αν υπάρχουν ασθένειες, θλίψεις, δοκιμασίες, ακόμη και θάνατοι, πίσω απ' όλες αυτές τις καταστάσεις κρύβεται η χαρά και η ελπίδα της Ανάστασης. Η νύχτα έρχεται και σκοτάδι απλώνεται παντού, όμως μετά από λίγες ώρες χαράζει, ξημερώνει και ξεπροβάλλει ο ήλιος με τις ζωογόνες ακτίνες του. Αντίστοιχα σημειώνει ο Ιερός Χρυσόστομος μπορεί ο κάθε άνθρωπος να βιώνει τον Σταυρό και το πάθος, αλλά σύντομα εμφανίζεται ο του Θεού Μονογενής Υιός και με τις θεϊκές ακτίνες του διαλύει κάθε ζόφο.

Το άγγελμα της Ανάστασης μας προσκαλεί να αναμετρηθούμε με τον έσω άνθρωπο. Μας καλεί να αφήσουμε χώρο στην καρδιά μας, ώστε να εισέλθει ο Αναστημένος Χριστός. Μαζί με την δική του τριήμερο εξανάσταση, οφείλουμε να πετύχουμε και την δική μας πνευματική ανάσταση, απότοκος της ζωηφόρου μετάνοιά μας. Μετανοώντας, κατορθώνουμε την οικειοποίηση της Θείας Χάριτος που συντρίβει κάθε δαιμονική δύναμη και ανανεώνει την πνευματικότητά μας. Προπάντων δε με την μετοχή μας στα χαριτόβρυτα μυστήρια της Αγίας μας Εκκλησίας, βιώνουμε την αναστημένη ζωή του Χριστού, προγευόμαστε την Βασιλεία του Θεού.

Ερμηνεύοντας ο άγιος Πορφύριος την Ανάσταση του Χριστού, έλεγε κάποια φορά: "Τι ευτυχία η Ανάσταση! Ο Χριστός με την Ανάστασή Του δε μας πέρασε απέναντι από ένα ποτάμι, από ένα ρήγμα γης, από μια διώρυγα, από μια λίμνη ή από την Ερυθρά θάλασσα. Μας πέρασε απέναντι από ένα χάος, από μια άβυσσο που ήταν αδύνατο να την περάσει ο άνθρωπος μόνος του. Ο Χριστός μας πέρασε από το θάνατο στη ζωή." Είθε λοιπόν πάντοτε να ζούμε την προσμονή της Ανάστασης, την προσδοκία της μέλλουσας ζωής. Αμήν!